

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 11 września 2007 r. w sprawie T-28/04 Fels-Werke i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich w części dotyczącej wnoszącego odwołanie;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Republikę Federalną Niemiec zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (niepublikowany numer dokumentu) w zakresie, w jakim Komisja uznała w tym przepisie, że gwarancja rozdziału w pierwszym okresie handlu opisana w rozdziale 6.2 krajowego planu rozdziału uprawnień w Niemczech pod tytułem „rozdziały uprawnień na podstawie § 8 ZuG 2007” jest niezgodna z dyrektywą 2003/87/WE;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 decyzji w zakresie, w jakim udziela on wytycznych Republice Federalnej Niemiec dotyczące stosowania gwarancji rozdziału w pierwszym okresie handlu, które zostały opisane w rozdziale 6.2 krajowego planu rozdziału uprawnień w Niemczech pod tytułem „rozdziały uprawnień na podstawie § 8 ZuG 2007” i przy tym określa ważność tego samego czynnika dla innych porównywalnych i już istniejących instalacji;
- posiłkowo uchylenie postanowienia określonego w tiret pierwszym i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym postanowieniu Sąd wykluczył istnienie indywidualnego interesu wnoszącego odwołanie i w konsekwencji uznał za niedopuszczalną jego skargę o stwierdzenie w części nieważności decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych notyfikowanego przez Niemcy.

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że zostało naruszone jego prawo procesowe chroniące jego interesy oraz materialne prawo wspólnotowe — art. 230 ust. 4 WE.

W pierwszej kolejności Sąd naruszył zasady prawa do rzetelnego procesu oraz prawa do bycia wysłuchanym. Sąd uzasadnił zasadniczo brak indywidualnego interesu wnoszącego odwołanie tym, że nie wykazał on swojej przynależności do zamkniętego kręgu przedsiębiorców, w szczególności nie przedstawił żadnej listy przedsiębiorców, którzy korzystają ze stosowania § 8 ust. 1 ZuG 2007. Jednak według wnoszącego odwołanie Sąd nigdy nie zażądał w ramach przeprowadzonego postępowania

przedstawienia listy przedsiębiorstw objętych gwarancją rozdziału. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że znaczenie przedstawienia takiej listy nie musiało nasuwać mu się z innych powodów, ponieważ zamknięty i ograniczony charakter kręgu przedsiębiorców objętych gwarancją rozdziału wynikał już z prawnie wiążącej struktury ZuG 2007 przedstawionej Sądowi. Ponadto, zdaniem wnoszącego odwołanie, żądając przedstawienia takiej listy Sąd żąda czegoś, czego on nie może spełnić.

W drugiej kolejności Sąd naruszył art. 230 ust. 4 WE, ponieważ niesłusznie wykluczył istnienie jego indywidualnego interesu. Bowiem grupa osób, do których ma zastosowanie zaskarżona decyzja, nie tylko jest określona — jak stwierdził Sąd — „mniej lub bardziej dokładnie”, lecz jest ostatecznie zdefiniowana prawnie przez zdarzenia mające miejsce w przeszłości i logicznie nie może być rozszerzona. Jeśli chodzi o przedsiębiorców objętych gwarancją rozdziału, o której mowa w § 8 ust. 1 ZuG 2007, zaskarżona decyzja może być oceniona jako pewna całość, na którą składają się indywidualne decyzje, ponieważ każdemu z nich zakazano utrzymywania gwarancji rozdziału.

_____

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Madrid (Hiszpania) w dniu 3 grudnia 2007 r. — Evangelina Gómez-Limón Sánchez-Camacho przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS), Alcampo S.A.

(Sprawa C-537/07)

(2008/C 64/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social de Madrid

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Evangelina Gómez-Limón Sánchez-Camacho

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS), Alcampo S.A.

Pytania prejudycjalne

1. Mając na względzie, iż przyznanie urlopu rodzicielskiego stanowi środek służący wspieraniu równości w sposób i w zakresie ustalonym swobodnie przez poszczególne państwa członkowskie w ramach minimalnych granic zakreślonych dyrektywą 1996/34/WE⁽¹⁾, czy możliwe jest, że korzystanie z takiego okresu urlopu rodzicielskiego — w przypadku skrócenia wymiaru czasu pracy i obniżenia wynagrodzenia z powodu opieki nad małoletnimi dziećmi — może mieć wpływ na prawa będące w trakcie nabywania przez pracownika lub pracownicę korzystających z tego urlopu rodzicielskiego oraz czy jednostki mogą powoływać się wobec instytucji publicznych państwa członkowskiego na zasadę zachowania praw nabytych lub będących w trakcie nabywania?
2. W szczególności, czy wyrażenie „prawa nabyte lub będące w trakcie nabywania” zawarte w klauzuli 2 obejmuje wyłącznie prawa związane z warunkami pracy i ma zastosowanie jedynie do umownego stosunku pracy z pracodawcą, czy przeciwnie, dotyczy również zachowania praw nabytych lub będących w trakcie nabywania w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, a także, czy wymóg „ciągłość[ci] uprawnień do zabezpieczenia społecznego w różnych systemach”, o którym mowa w klauzuli 2 ust. 8 dyrektywy 1996/34/WE można uznać za spełniony w sposób rozpatrywany w niniejszej sprawie i zastosowany przez władze krajowe, a w stosownym przypadku czy na prawo do ciągłości uprawnień do zabezpieczenia społecznego można powołać się przed organami krajowymi państwa członkowskiego na tej podstawie, że jest wystarczająco jasne i konkretne?
3. Czy przepisy wspólnotowe nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, zgodnie, z którym w okresie skrócenia wymiaru czasu pracy z uwagi na urlop rodzicielski renta, jaka powinna być pobierana z tytułu niezdolności do pracy ulega obniżeniu w porównaniu z tą, jaka miałaby zastosowanie przed tym urlopem, a także zmniejszeniu ulega wymiar i konsolidacja przyszłych świadczeń proporcjonalnie do skrócenia wymiaru czasu pracy i zmniejszenia wynagrodzenia?
4. Mając na względzie ciężący na sądach krajowych obowiązek dokonywania wykładni prawa krajowego w świetle obowiązków wynikających z dyrektywy, w celu umożliwienia w największym możliwym zakresie osiągnięcia celów normy wspólnotowej, czy obowiązek ten powinien stosować się również do ciągłości uprawnień do zabezpieczenia społecznego podczas korzystania z urlopu rodzicielskiego, a konkretnie w przypadkach częściowego urlopu lub pracy w niepełnym wymiarze, jak w niniejszej sprawie?
5. Czy w okolicznościach niniejszej sprawy zmniejszenie praw przyznanych i nabytych w dziedzinie zabezpieczenia społecznego w okresie urlopu rodzicielskiego może być uznane za

bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację sprzeczną z przepisami dyrektywy Rady 79/7/EWG⁽²⁾ z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie zasady równego traktowania i niedyskryminacji kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, a tym samym sprzeczną z wymogiem równości i niedyskryminacji kobiet i mężczyzn zgodnie ze wspólną tradycją państw członkowskich w zakresie, w jakim zasada ta znajdować zastosowanie nie tylko do warunków pracy, ale także działań publicznych w dziedzinie ochrony socjalnej pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145, str. 4).

⁽²⁾ Dz.U. 1979, L 6, str. 24.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-546/07)

(2008/C 64/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 49 WE i naruszyła klauzulę „standstill” w rozdziale 2 „Swoboda przepływu”, pkt 13 załącznika XII, o którym mowa w art. 24 aktu przystąpienia z dnia 16 kwietnia 2003 r.

- a) dokonując w swojej praktyce administracyjnej wykładni pojęcia „przedsiębiorstwo drugiej strony” użytego w art. 1 ust. 1 niemiecko-polskiej umowy międzyrządowej z dnia 31 stycznia 1990 r. o delegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło jako „przedsiębiorstwo niemieckie” i